YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
5 päivänä helmikuuta 1998 *

Asiassa C-30/96 P,

Giovanni Battista Abello ym. ja

Gerhard Riesch,

edustajinaan asianajajat Michele Tamburini ja Franco Colussi, Milano, prosessiosoite Luxemburgissa asianajaja Colussin asianajotoimisto, 36 rue de Wiltz,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) yhdistetyissä asioissa T-544/93 ja T-566/93, Abello ym. vastaan komissio, 7.12.1995 antaman tuomion (Kok. H. 1995, s. II-815) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään johtava oikeudellinen neuvonantaja Gianluigi Valsesia, avustajanaan asianajaja Alberto Dal Ferro, Vicenza, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Anna Lo Monaco, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston johtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

väliintulijana,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Ragnemalm sekä tuomarit J. L. Murray (esittelevä tuomari) ja K. M. Ioannou,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Giovanni Abello ja hänen asiakumppaninsa sekä Gerhard Riesch ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 3.2.1996 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-544/93 ja T-566/93, Abello ym. vastaan komissio, 7.12.1995 antamaan tuomioon (Kok. H. 1995, s. II-815), jolla on hylätty heidän kanteensa joulukuun 1992 ja tammikuun 1993 palkkalaskelmien kumoamisesta siltä osin kuin ne on laadittu Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 1 päivästä heinäkuuta 1992 alkaen 21 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella

(ETY, Euratom, EHTY) N:o 3761/92 (EYVL L 383, s. 1), Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkoihin ja eläkkeisiin Tanskassa, Saksassa, Kreikassa, Espanjassa, Ranskassa, Irlannissa, Italiassa, Alankomaissa, Portugalissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa sovellettavien korjauskertoimien oikaisemisesta 1 päivästä tammikuuta 1991 21 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY, Euratom, EHTY) N:o 3765/92 (EYVL L 383, s. 9) ja neuvoston asetuksen (EHTY, ETY, Euratom) N:o 3834/91 sekä neuvoston asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 2014/92 oikaisemisesta Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkoihin ja eläkkeisiin Tanskassa, Saksassa, Kreikassa, Espanjassa, Ranskassa, Irlannissa, Italiassa, Alankomaissa, Portugalissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa sovellettavien korjauskertoimien osalta 21 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY, Euratom, EHTY) N:o 3766/92 (EYVL L 383, s. 11) vahvistettuja korjauskertoimia käyttäen, ja jolla myös on hylätty heidän väitteensä edellä mainittujen asetusten lainvastaisuudesta.

2 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti asiaan sovellettavasta yhteisön lainsäädännöstä seuraavaa:

"1. Ostovoiman vastaavuuden periaate, jota kuvataan kokonaisostovoimapariteetilla (tai 'taloudellisella pariteetilla'), yhteisön palveluksessa olevien virkamiesten ja muun henkilöstön kesken riippumatta asemapaikoista ja siitä valuutasta, jossa palkka maksetaan, perustuu oikeudellisesti Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 63, 64 ja 65 artiklaan; näitä samoja säännöksiä sovelletaan väliaikaisiin ja ylimääräisiin toimihenkilöihin Euroopan yhteisöjen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 20 ja 64 artiklan nojalla. Tätä periaatetta toteutetaan korjauskertoimilla, jotka vaikuttavat palkkauksellisiin oikeuksiin ja kuvaavat elinkustannusten vaihtelua Brysselin (viitepaikkakunnan) sekä jäsenvaltioiden pääkaupunkien tai virkamiesten muiden asemapaikkojen välillä.

2. Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen mukauttamismenetelmästä 26.6.1976 tehdyllä päätöksellä, jota ei ole julkaistu, otettiin käyttöön periaate korjauskertoimien tarkistamisesta määräajoin sen varmistamiseksi,

että ne kuvastavat asianmukaisesti palkkojen ostovoiman vastaavuutta eri asemapaikoilla (tämän päätöksen II kohdan 1 alakohdan toinen alakohta).

3. Yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkojen mukauttamismenetelmän muuttamisesta 15 päivänä joulukuuta 1981 tehdyssä neuvoston päätöksessä 81/1061/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 386, s. 6; jäljempänä päätös 81/1061) annettiin yksityiskohtaiset säännöt henkilöstösääntöjen 65 artiklan soveltamisesta aikana 1.7.1981—30.6.1991.

4. Päätöksessä 81/1061 säädettiin neuvoston suoritettavaksi komission ehdotuksesta palkkojen vuosittaisen tarkistuksen yhteydessä (henkilöstösääntöjen 65 artiklan 1 kohta) korjauskertoimien vuosittainen mukauttaminen kansallisten tilastoviranomaisten toimittamien tietojen pohjalta ja ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tilastotoimiston (jäljempänä Eurostat) laatiman, hintojen kehitystä mittaavan yhteisindeksin, joka on laskettu Fisher-menetelmällä ja joka kuvaa Brysselin sekä kunkin muun pääkaupungin välistä hintasuhdetta yhdellä ainoalla luvulla. Lisäksi säädettiin, että elinkustannusten muuttuessa huomattavasti olisi tarpeen mukaan ryhdyttävä väliaikaisiin mukauttamistoimiin (henkilöstösääntöjen 65 artiklan 2 kohta), joista säädettäisiin vuosittaisten mukauttamisten yhteydessä.

5. Päätöksessä 81/1061 otettiin käyttöön myös korjauskertoimien viiden vuoden väliajoin tehtävä tarkistus: Eurostatin on kunkin tarkistuksen yhteydessä tutkittava yhdessä jäsenvaltioiden kansallisten tilastoviranomaisten kanssa, osoittavatko korjauskertoimien väliset suhteet ostovoiman vastaavuuden asianmukaista toteutumista jäsenvaltioiden pääkaupungeissa työskenteleville maksettavien palkkojen kesken; samalla tavoin on meneteltävä muiden asemapaikkojen suhteen silloin, kun on ilmennyt vakavien vääristymien vaara. Komissio ehdottaa neuvostolle kertoimien viiden vuoden väliajoin tapahtuvaa mukauttamista tämän tutkimuksen tuloksien perusteella.

6. Viiden vuoden väliajoin tehtyjen tutkimusten aikana oli toisinaan todettu, että ajan tasalle saattamisesta yhteisindeksien avulla oli aiheutunut merkittäviä eroja toisaalta maantieteellisten tutkimusten avulla saatujen ja toisaalta yhteisindekseistä ekstrapoloitujen uusien tulosten välillä.

7. Neuvosto antoikin 19.12.1991 asetukset (EHTY, ETY, Euratom) N:o 3830/91, N:o 3831/91, N:o 3832/91, N:o 3833/91 ja N:o 3834/91, joilla muutettiin henkilöstösääntöjä ja Euroopan yhteisöjen muuhun henkilöstöön sovellettavia palvelussuhteen ehtoja muun muassa henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavien korjauskertoimien mukauttamista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen osalta (EYVL L 361, s. 1, 7, 9, 10 ja 13; jäljempänä asetus N:o 3830/91, asetus N:o 3831/91, asetus N:o 3832/91, asetus N:o 3833/91 ja asetus N:o 3834/91).

8. Asetuksessa N:o 3830/91 muun muassa jatkettiin edellisinä 10 vuotena käytetyn palkkojen mukauttamismenetelmän voimassaoloa tietyin muutoksin sisällyttäen tämän järjestelmän henkilöstösääntöihin niiden liitteeksi XI. Tämän uuden menetelmän mukaan palkkojen vuosittaisen tarkastelun ja väliaikaisten mukauttamistoimien yhteydessä Eurostat määrittää yhdessä kansallisten tilastoviranomaisten kanssa ne taloudelliset pariteetit, jotka osoittavat jäsenvaltioissa niiden pääkaupungeissa ja tietyissä muissa asemapaikoissa työskenteleville Euroopan yhteisön virkamiehille maksettavien palkkojen ostovoiman vastaavuutta Brysseliin nähden. Uusi menetelmä korvasi siten korjauskertoimien ajan tasalle saattamisessa yhteisindeksin avulla viiden vuoden väliajoin tehtäviä tutkimuksia vastanneen järjestelmän kertoimien lopullisella määrittämisellä vuosittain.

9. Korjauskertoimet oli 1.7.1991 alkaen määrättävä ottaen huomioon palkkojen uuden mukauttamismenetelmän säännökset. Vuosittaisessa mukauttamisessa vuodelle 1991 samoin kuin väliaikaisessa mukauttamisessa vuodelle 1992 korjauskertoimia ei kuitenkaan pystytty määrittämään lopullisesti tämän uuden järjestelmän säännösten mukaan käytettävissä olleiden tilastotietojen puutteellisuuden johdosta.

Neuvosto vahvistikin kertoimet viiden vuoden väliajoin tehtävien, ajanjaksoa 1.1.1986—31.12.1990 koskevien tutkimusten jälkeisiä mahdollisia oikaisutoimia koskevin varauksin.

10. Näissä olosuhteissa neuvosto antoi 21.12.1992 asetukset (EHTY, ETY, Euratom) N:o 3765/92, N:o 3766/92 ja N:o 3761/92, joilla mukautettiin 1.1.1991, 1.7.1991 ja 1.7.1992 lähtien Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkoja ja eläkkeitä sekä näihin palkkoihin ja eläkkeisiin sovellettavia korjauskertoimia (EYVL L 383, s. 1, 9 ja 11; jäljempänä asetus N:o 3765/92, asetus N:o 3766/92 ja asetus N:o 3761/92). Asetus N:o 3765/92, jolla toteutetaan viiden vuoden väliajoin tehtävä tarkistus, perustuu päätökseen 81/1061, kun taas asetukset N:o 3761/92 ja N:o 3766/92 perustuvat henkilöstösääntöjen liitteeseen XI. Näissä asetuksissa vahvistetaan muun muassa Italian osalta sovellettavaksi korjauskertoimeksi 111,5 1.1.1991 lähtien, 112,2 1.7.1991 lähtien ja 113,4 1.7.1992 lähtien, sekä Varesen osalta sovellettavaksi erityiseksi korjauskertoimeksi 104,3, 103,5 ja 105,8 samoista päivämääristä lukien."

3 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi sen ratkaistavana olevan kanteen perustana olevista tosiseikoista seuraavaa:

"11. Asiassa T-544/93 kantajina on 1 405 komission virkamiestä, joiden asemapaikaksi on määrätty Ispra (Varese).

12. Asiassa T-566/93 kantajana on komission virkamies, jonka asemapaikaksi on määrätty Ispra (Varese).

13. Joulukuussa 1992 kantajat saivat asetusten N:o 3765/92 ja N:o 3766/92 mukaisesti lasketut tarkistetut palkkansa ja tammikuussa 1993 he saivat asetuksen N:o 3761/92 perusteella laaditun palkkalaskelman joulukuulta 1992.

14. Kantaja Riesch erikseen ja muut kantajat yhdessä tekivät 18.3.1993 päivätyillä asiakirjoilla henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaiset valitukset, joilla he riitauttivat asetuksilla N:o 3765/92, N:o 3766/92 ja N:o 3761/92 vahvistetut korjauskertoimet.

15. Komissio antoi 12.8.1993 päivätyllä kirjeellä tiedoksi kantaja Rieschille hänen valituksensa hylkäävän päätöksen.

16. Komissio ei vastannut muiden kantajien valitukseen.

17. Näissä oloissa kantajat, Abello ja 1 404 muuta virkamiestä tai toimihenkilöä, ovat nostaneet kanteen, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.10.1993 ja kirjattu numerolla T-544/93.

18. Kantaja Riesch on nostanut kanteen, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.11.1993 ja kirjattu numerolla T-566/93.

19. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 2.3.1994 ja 3.3.1994 antamillaan määräyksillä neuvoston väliintulijaksi asioissa T-566/93 ja T-544/93 tukemaan vastaajan vaatimuksia.

20. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtajan 20.6.1994 antamalla määräyksellä asiat T-544/93 ja T-566/93 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten."

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kantajat vetosivat kuuteen kanneperusteeseen kumoamisvaatimuksensa tueksi. Ensimmäinen kanneperuste koski henkilöstösääntöjen 64 ja 65 artiklan rikkomista, toinen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista, kolmas sitä, että korjauskertoimien soveltaminen kyseisiin asetuksiin perustuen merkitsi harkintavallan väärinkäyttöä, neljäs kanteiden kohteena olevien asetusten perustelujen puuttumista, viides luottamuksensuojan periaatteen ja saavutettujen oikeuksien loukkaamista sekä kuudes henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevan 11 artiklan rikkomista (valituksenalaisen tuomion 31 kohta).

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi toisen kanneperusteen yhtyvän ensimmäiseen, joka tosiasiassa jakautui kolmeen osaan. Ensimmäinen osa koski henkilöstösääntöjen 64 artiklassa tarkoitettujen elinolosuhteiden virheellistä arviointia, toinen osa virheellisen tilastomenetelmän soveltamista määritettäessä asunnon omistajien asumiskustannuksia koskevaa perusparitteettia ja kolmas osa tiettyjen perusparitteettien virheellistä laskemista (33 kohta).

6 Kanneperusteen ensimmäisen osan suhteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että Eurostatin yhdessä kansallisten tilastoviranomaisten kanssa valitsemat 173 ostovoiman perusparitteettia kuvasivat tunnuslukuina asianmukaisesti, joskin välttämättä likimääräisesti, yhteisöjen virkamiesten elinkustannuksia ja siten samalla heidän elinolosuhteitaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan niiden avulla näet pystyttiin mahdollisimman suurella tarkkuudella, virkamiesten kulutustottumukset huomioon ottaen, yksilöimään ne menot, joihin he käyttivät palkkansa (41 kohta).

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että nojautuessaan pääasiallisesti kulutukseen liittyviä osatekijöitä koskeviin tunnuslukuihin neuvosto ei ollut rikkonut henkilöstösääntöjen 64 ja 65 artiklassa itse asettamiaan yleisiä sääntöjä eikä loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta (42 kohta).

8 Kanneperusteen toisen osan suhteen kantajat väittivät, että uuden tilastollisen menetelmän käyttöönotto omistusasumista koskevaa perusparitteettia nro 71 määritettäessä vaikutti niitä virkamiehiä syrjivästi, joiden asemapaikaksi oli määrätty Ispra (44 kohta).

9 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aluksi, että komissio oli useaan otteeseen tuonut esiin, että kansalliset tilastoviranomaiset olivat hyväksyneet laskennalliseen vuokratasoon perustuvan menetelmän, jota oli sovellettu kaikissa asemapaikoissa; kantajat eivät olleet kiistäneet näitä näkökohtia (59 kohta).

10 Sen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti, että henkilöstösäännöissä ei täsmällisesti määritetä jotakin tiettyä tilastollista menetelmää käytettäväksi korjauskertoimia vahvistettaessa (60 kohta).

11 Vuokratasoa virkamiesten asemapaikoilla kaikkein asianmukaisimmin kuvaavien tietojen keräämistapojen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi Eurostatin kaikissa virkamiesten asemapaikoissa käyttämän, kiinteistönvälitystoimistoille suunnattuihin kyselyihin perustuneen menetelmän tehneen nyt esillä olevissa asioissa mahdolliseksi selvittää Ispran yhteisessä tutkimuskeskuksessa palveluksessa olevien komission virkamiesten ja muun henkilöstön asumiskustannukset siten, että on otettu riittävästi huomioon asuinalueen erityispiirteet sekä näiden virkamiesten ja muun henkilöstön elintaso (64 kohta).

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lopuksi, että komission menettely sen muuttaessa käyttämäänsä tilastollista menetelmää vuoden 1985 tutkimuksissa käytetystä ei merkinnyt ilmeistä arviointivirhettä tässä tapauksessa arvostellun menetelmän suhteen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan komission tältä osin esittämät selitykset, joita kantajat eivät olleet kiistäneet, tekivät ilmeisen selväksi, että vuoden 1985 tutkimuksissa oli poikkeuksellisesti otettu huomioon asuntojen investointi- ja kunnossapitokustannuksia erityisesti, koska virkamiesten keskuudessa vuonna 1985 toteutetuissa kyselyissä vuokrista kootut tiedot sisälsivät myös laissa säänneltyjä vuokria, kuten "l'equo canone", tai tavanomaisesta poikkeavalta pohjalta tehtyjä vuokrasopimuksia, "patti in deroga", toisin sanoen erittäin alhaisia vuokria (65 kohta).

13 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että neuvosto ei ollut ylittänyt sille henkilöstösääntöjen nojalla kuuluvan harkintavallan rajoja, rikkonut henkilöstösääntöjen 64 ja 65 artiklaa eikä loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, vaan oli menetellyt riittävän huolellisesti ja järkevästi perustaessaan kanteiden kohteena olevat asetukset korjauskertoimien määrittelyn osalta laskennallisen vuokratason käyttämiseen omistusasumista koskevaa pariteettia määritettäessä (66 kohta).

14 Tiettyjen perusparitteettien virheellistä laskemista koskevan ensimmäisen kanneperusteen kolmannen osan suhteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkisti, oliko nämä perusparitteetit vahvistettu kohtuuden rajoissa ja tavalla, joka ei ollut selvästi virheellinen. Tämän tutkimuksen (78—81 kohta) päätteeksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että tämä ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa oli perusteettomana hylättävä (82 kohta).

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi näin ollen ensimmäisen ja toisen kanneperusteen (83 kohta).

16 Kolmantena kanneperusteenaan kantajat väittivät neuvoston ja komission käyttäneen harkintavaltaansa väärin siltä osin kuin kanteiden kohteena olevissa asetuksissa tarkoitettuja korjauskertoimia ei ollut hyväksytty siinä tarkoituksessa, että ne takaisivat eri asemapaikoille määrättyjen virkamiesten palkkojen ostovoiman vastaavuuden ja mukauttaisivat heidän palkkansa heidän elinolosuhteisiinsa, vaan sen

sijaan siinä tarkoituksessa, että näiden palkkojen nousua jarrutettaisiin ainakin siltä osin, kuin kysymys oli niiden virkamiesten palkoista, joiden asemapaikaksi oli määrätty Ispra (84 kohta).

17 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että arvostellut korjauskertoimet oli määritetty henkilöstösääntöjen säännösten mukaisesti ja kansallisten tilastoviranomaisten hyväksymiä tilastollisia menetelmiä käyttäen, jotta voitaisiin taata niin laajalti kuin mahdollista yhteisöjen virkamiesten palkkojen ostovoiman vastaavuus. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi, että kantajat eivät olleet esittäneet muutakaan sellaista asiaan kuuluvaa ja asianmukaista selvitystä, joka olisi omiaan osoittamaan kanteiden kohteena olevien asetusten antamisen perustuneen harkintavallan väärinkäyttöön. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi näin ollen, että kolmas kanneperuste oli perusteettomana hylättävä (86 kohta).

18 Neljäntenä kanneperusteenaan kantajat korostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että kanteiden kohteena olevat asetukset oli perusteltu puutteellisesti (87 kohta).

19 Tältä kohdin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että nyt esillä olevissa asioissa kanteiden kohteena olevissa asetuksissa viitattiin selkeästi niissä sovellettuihin henkilöstösääntöjen säännöksiin ja että asetuksista kävi ilmi, että ne oli annettu vuosittaisten ja viiden vuoden väliajoin tehtävien tarkistusten yhteydessä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan niistä lisäksi ilmeni, että uudet korjauskertoimet oli otettu käyttöön toisaalta sen takia, että tietyissä asemamaissa sovellettavien korjauskertoimien ja tarkistuksessa vahvistettujen korjauskertoimien välillä oli todettu tiettyjä poikkeamia, ja toisaalta siksi, että asetuksessa N:o 3834/91 sekä Euroopan yhteisöjen virkamiesten ja muun henkilöstön palkkoihin ja eläkkeisiin tietyissä jäsenvaltioissa sovellettavien korjauskertoimien mukauttamisesta 20 päivänä heinäkuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY, Euratom, EHTY) N:o 2014/92 (EYVL L 205, s. 1) vahvistetut taloudelliset pariteetit oli tarkoitettu väliaikaisiksi (90 kohta).

20 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kanteiden kohteena olevat asetukset vastasivat perustamissopimuksen 190 artiklan vaatimuksia ja että kanteen kohteena olevien asetuksien perustelemattomuutta koskeva kanneperuste oli näin ollen hylättävä (91 kohta).

21 Luottamuksensuojan periaatteen ja saavutettujen oikeuksien loukkaamista koskevan viidennen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että virkamiesten ei voitu katsoa olleen korjauskertoimien vahvistamisen suhteen tilanteessa, jossa heille olisi hallintoviranomaisten toimenpiteiden johdosta syntynyt perusteltuja odotuksia, koska hallintoviranomaiset eivät koskaan olleet sitoutuneet tietyn tilastollisen menetelmän käyttämiseen ja palkkojen automaattiseen korottamiseen korjauskertoimien mukauttamisten ja tarkistusten yhteydessä (95 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi näin ollen viidennen kanneperusteen (96 kohta).

22 Kuudentena kanneperusteenaan kantajat väittivät Eurostatin jättäneen täyttämättä sille henkilöstösääntöjen liitteessä XI olevan 11 artiklan nojalla kuuluvan velvollisuuden valvoa palkkojen mukauttamisessa huomioon otettavien tekijöiden laskemisessa käytettyjen perustietojen ja tilastollisten menetelmien laatua erityisesti pariteettien nro 71 ja nro 45 osalta (97 kohta).

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi asiakirjoista ilmenevän, että Eurostat pyrki jatkuvasti kehittämään tilastollisia menetelmiä tarkoituksenaan selvittää kaikkein asianmukaisimmalla tavalla elinkustannukset virkamiesten asemapaikoilla voidakseen taata niin laajalti kuin mahdollista yhteisöjen virkamiesten palkkojen ostovoiman vastaavuuden. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti lisäksi, että arvostellut korjauskertoimet oli hyväksytty kansallisten tilastoviranomaisten kanssa näiden viranomaisten henkilöstösääntöjen liitteen XI säännösten mukaisesti toimittamien tietojen perusteella. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei komissio eikä Eurostat ollut velvollinen toimittamaan virkamiehille kaikkia niitä tietoja, joiden pohjalta perustelliset pariteettien vahvistamiseksi tarpeelliset tilastolliset laskelmat oli suoritettu (99 kohta). Kuudes kanneperuste näin ollen hylättiin (100 kohta).

Valitus

24 Valittajat vaativat valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja ratkaisemaan asian lopullisesti itse tai palauttamaan asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi, jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi komission antamaan täsmälliset tiedot niistä kannanotoista, luetteloista ja hinnoista, joiden pohjalta asetuksessa N:o 3761/92, asetuksessa N:o 3765/92 ja asetuksessa N:o 3766/92 tarkoitettujen korjauskertoimien vahvistamisessa käytetyt peruspariteetit on määritetty, päättäisi kuulla asiantuntijoita siitä kysymyksestä, ovatko nämä kannanotot, luettelot ja hinnat sekä niistä tehdyt johtopäätökset edellä mainittujen korjauskertoimien vahvistamisen osalta asianmukaisia, toteaisi valittajille maksetut palkat sellaisina kuin ne ilmenevät palkkalaskelmista joulukuulta 1992 ja sitä seuraavilta kuukausilta riittämättömiksi vastaamaan heille kuuluvaa palkkausta sekä asetuksen N:o 3761/92, asetuksen N:o 3765/92 ja asetuksen N:o 3766/92 tämän johdosta soveltumattomaksi vastaajiin, toteaisi nämä palkkalaskelmat lainvastaisiksi ja kumoaisi ne, kumoaisi komission 12.8.1993 tekemän päätöksen, jolla hylättiin Rieschin henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohtaan perustunut valitus, päättäisi toteuttaa kaikki edellisten kohtien vuoksi tarpeelliset toimenpiteet ja velvoittaisi komission maksamaan valittajille kuuluvat summat sekä korvaamaan heille aiheutuneet vahingot (erityisesti tänä aikana suoritetun devalvaation seuraukset, maksujen erääntymisestä niiden maksupäivään laskettuina) samoin kuin heidän oikeudenkäyntikulunsa, Italiassa voimassa olevien kuluasteikkojen enimmäismäärien mukaan laskettuina.

Valituksen tueksi esitetyt perusteet

25 Valittajat vetoavat valituksessaan kymmeneen perusteeseen valituksenalaista tuomiota vastaan.

26 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa on loukattu prosessioikeuden

keskeisimpiä periaatteita ja siten rikottu Euroopan unionista tehdyn sopimuksen F artiklan 2 kohtaa, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 81 artiklan viimeistä edellistä luetelmakohtaa sekä Euroopan atomienergiayhteisön perustamissopimuksen 136 artiklaa, luettuna saman sopimuksen 140 a artiklan 2 kohdan valossa.

27 Toisessa valitusperusteessaan valittajat toteavat ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kanta, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 64 artiklan säännöstä on tulkittava siten, että korjauskertoimen on perustuttava yksinomaan yhteisöjen virkamiesten kulutushyödykkeiden ja -palveluiden ostamiseen todennäköisesti kohdistuviin menoihin, ei vastaa tämän artiklan otsikkoa, jossa puhutaan eri asemapaikkojen elinolosuhteista, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole perustellut riittävästi heidän kanteensa hylkäämistä siltä osin kuin kanne oli perustunut siihen, että komissio on rikkonut mainittua säännöstä. Toiseksi valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon heidän perusteltua käsitystään, jonka mukaan korjauskerroin on vahvistettava suhteessa kaikkiin niihin ostomahdollisuuksiin, joihin yhteisöjen virkamiehet todellisuudessa käyttävät palkkansa, sekä käyttäen erilaisia prosentuaalisia osuuksia kulutushyödykkeisiin ja -palveluihin kohdistuvien menojen osalta eri asemapaikoilla vallitsevien erilaisten elinolosuhteiden mukaan. Taloudellisten pariteettien määrittämiseksi komissio oli sitä paitsi nojautunut yksinomaan kulutusrakenteeseen eikä ollut lainkaan ottanut huomioon muita elinolosuhteiden kannalta olennaisia tekijöitä kuten säästämistä tai pääomasijoituksia.

28 Kolmannessa valitusperusteessaan valittajat esittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole perustellut lainkaan tai ainakaan riittävästi päätöstään peruspariteetin nro 71 (omistusasuminen) määrittämiseen käytetyn uuden laskentamenetelmän käyttöönoton osalta. Valittajat katsovat, että mainitun laskentamenetelmän käyttöönottamisella on loukattu yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska ainoastaan Ispran yhteisen tutkimuskeskuksen virkamiehiin on sovellettu muista poikkeavaa erityiskohtelua ilman, että tämä menettely olisi perusteltavissa erityisellä muutoksella; komissio sen paremmin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkaan eivät ole koskaan pystyneet selittämään tätä loukkausta. Valittajat korostavat näin ollen, että valituksenalaiselta tuomiolta puuttuu oikeudellinen perusta siltä osin, kuin siinä oikeutetaan muuttamaan aiemmin käytettyä laskentamenetelmää.

29 Neljännessä valitusperusteessaan valittajat katsovat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole riittävästi tutkinut niitä laskennallisia virheitä, joita heidän mukaansa sisältyy perustelupariteetin nro 71 määrittämiseen sekä menetelmällisestä että tosiasiallisesta näkökulmasta. Valittajat katsovat nimittäin toisaalta, että vaikka käytetty menetelmä saattaakin osoittautua asianmukaiseksi silloin, kun tarkasteltaviksi otetut eri alueet ovat rakenteellisilta ominaisuuksiltaan samankaltaisia, menetelmä ei ole sovellettavissa nyt esillä olevaan tapaukseen, jossa kiinteistömarkkinoiden rakenteet tarkasteltaviksi otetuilla alueilla eroavat toisistaan oleellisesti. Toisaalta valittajat huomauttavat tosiasioiden tasolla, että valituksenalaisessa tuomiossa pidättäydytään kokonaan tarkastelemasta kysymystä, vastaavatko annetut tosiasiatiedot lainkaan todellista asiaintilaa.

30 Viidennessä valitusperusteessaan valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut huomioon heidän käsityksiään pariteettien nro 131 (puhelukustannukset), nro 127 (rautatiematkat) ja nro 45 (alkoholittomat juomat) laskennassa tehdyistä virheistä. Pariteetin nro 131 osalta valittajat tuovat esiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellut ratkaisuaan väittämällä, etteivät he olleet esittäneet mitään sellaista, mikä olisi ollut omiaan asettamaan komission toimittaman selvityksen kyseenalaiseksi. Valittajat ovat mielestään kuitenkin esittäneet paitsi omat käsityksensä myös sellaista niitä tukevaa aineistoa, jossa erityisesti korostuu toisaalta tuomioistuimelle annettujen ja todellisten tosiasiatietojen välinen ilmeinen ristiriita sekä toisaalta kysymyksessä olevan virheen vaikutus. Pariteetin nro 127 suhteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole pitänyt valittajien esiintuomaa arvostelua aiheellisena, vaikka se valittajien mukaan on samanaikaisesti lainannut heidän kehittelemiään perusteluja komission lähestymistavan epäjohdonmukaisuuden osalta. Lopuksi valittajat mainitsevat, että vaikka Eurostat oli kiistattomasti erehtynyt pariteetin nro 45 suhteen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, ettei tämä virhe ollut merkittävä, kun otettiin huomioon sen erittäin vähäinen vaikutus korjauskertoimeen, vaikka tämä virhe oli todellisuudessa ilmeinen ja huomattava.

31 Kuudennessa valitusperusteessaan valittajat katsovat, että valituksenalaisessa tuomiossa ei ole kiinnitetty huomiota valittaja Rieschin kanteessa muista pariteeteista esitettyyn. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ryhtynyt vaadittuihin asian selvittämistoimiin eikä ottanut huomioon valittajien esittämää arvostelua, sen suhtautuminen asiaan on ollut mielivaltainen.

32 Seitsemännessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aiheettomasti hylännyt heidän vaatimuksensa asiantuntijoiden käytöstä vahvistamaan heidän käsityksensä arvostuksellisista poikkeamista tai määrällisistä suhteista.

33 Kahdeksannessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt harkintavaltaansa väärin siltä osin, kuin se on tyytynyt vaivattomimpaan ja helpoimmin saavutettavissa olevaan ratkaisuun hyväksyessään ilman asianmukaisia perusteluita asian yhden osapuolen näkemykset ottamatta edes huomioon toisen osapuolen esittämää.

34 Yhdeksännessä valitusperusteessaan valittajat katsovat, että valituksenalainen tuomio on puutteellisesti perusteltu heidän neuvoston asetusten N:o 3761/92 ja N:o 3765/92 perustelujen puuttumista koskevan kanneperusteensa osalta. Valittajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omaksunut asiassa puhtaasti muodollisen menettelytavan.

35 Kymmenennessä valitusperusteessaan valittajat katsovat, että neuvoston perusparitteetin nro 71 (omistusasuminen) suhteen tekemä muutos loukkaa luottamuksensuojan ja saavutettujen oikeuksien periaatteita, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole asettunut puolustamaan. Valittajien mukaan kieltäytyminen ottamasta huomioon perusparitteettia nro 71 määritettäessä niitä Ispran alueen erityispiirteitä, jotka aikaisemmin oli otettu huomioon, on loukannut heidän perusteltua luottamustaan aiemmin käytetyn laskentamenetelmän soveltamisen jatkumiseen. Tältä osin he korostavat erityisesti, että tämän laskentamenetelmän muuttaminen ei ollut yhteydessä tosiasiallisten olosuhteiden muuttumiseen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

36 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

37 Perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin, ja muutoksenhaun perusteena voi olla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut oikeudenkäyntivirhe, joka on hakijan edun vastainen, tai yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisön oikeuden rikkominen.

38 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituskirjelmässä on mainittava ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

39 Näiden määräysten johdosta valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset perusteet, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-173/95P, Hogan v. yhteisöjen tuomioistuin, määräys 14.12.1995, Kok. 1995, s. I-4905, 20 kohta).

40 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet niiltäkin osin kuin tämä tuomioistuin on nimenomaisesti hylännyt ne; tällaisella valituksella nimittäin tosiasiassa pyritään ainoas-

taan saamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aikaisemmin esitetty vaatimus uudelleen tutkittavaksi, mikä ei kuitenkaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (asia C-26/94 P, X v. komissio, määräys 26.9.1994, Kok. 1994, s. I-4379, 13 kohta).

41 Ensimmäisen ja kuudennen valitusperusteen osalta riittää, kun todetaan, etteivät valittajat ole esittäneet perusteita osoittaakseen sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan asiaa (asia C-338/93 P, De Hoe v. komissio, määräys 7.3.1994, Kok. 1994, s. I-819, 18 kohta; asia C-318/92 P, Moat v. komissio, määräys 1.2.1993, Kok. 1993, s. I-481, 13 kohta ja asia C-49/96 P, Progoulis v. komissio, määräys 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6803, 24 kohta).

42 Näin ollen ensimmäisen ja kuudennen valitusperusteen tutkittaviksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

43 Toisen valitusperusteen ensimmäisen osan suhteen valituksenalaisen tuomion 40 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut asianmukaisesti kysymyksen mainitun säännöksen tulkinnasta ja perustellut riittävästi ratkaisuaan, jonka mukaan kanteissa esitettyjen vaatimuksien hyväksymiseen ei tältä osin ollut aihetta.

44 Tämän vuoksi toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

45 Toisen valitusperusteen toisen osan ja neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan suhteen on syytä uudelleen tuoda esiin, että valituksessa ei voida ainoastaan kerrata ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitettyjä perusteita ja väitteitä esittämättä lainkaan sellaisia perusteita, joiden tarkoituksena on osoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen.

46 Tässä tapauksessa on huomattava, että kuten valituksenalaisen tuomion 35 ja 45 kohdasta ilmenee, yhteisöjen tuomioistuimessa esitetyissä perusteluissa ainoastaan toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitettyjä perusteita, jotka on hylätty kyseisen tuomion 39—43 kohdassa ja 52—67 kohdassa, ilman, että valittajat mainitsisivat, millä kohdin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan asiaa.

47 Tämän johdosta toisen valitusperusteen toisen osan ja neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan tutkittaviksi ottamisen edellytykset näin ollen selvästi puuttuvat.

48 Kolmannen valitusperusteen osalta tämän määräyksen 9—13 kohdasta ilmenee, että toisin kuin valittajat väittävät, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vastannut perussopimuksen nro 71 (omistusasuminen) määrittämiseen käytetyn uuden laskentamenetelmän käyttöönottoon kohdistuvaan kanneperusteeseen toteamalla pääasiallisesti, että kantajat eivät olleet osoittaneet neuvoston käyttöönottamaan menetelmään sisältyvän ilmeistä arviointivirhettä.

49 Perustelujen sisällön suhteen on korostettava, että kolmas valitusperuste kohdistuu tosiasiakysymysten arviointiin, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston asiallisen epätarkkuuden syynä ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetut asiakirjat, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että oikeudelle toimitettu aineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston tällainen arviointi ei näin ollen ole sen luonteinen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta).

50 Kolmas valitusperuste on näin ollen osittain selvästi perusteeton ja osittain sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

51 Neljännen valitusperusteen toisen osan sekä viidennen ja kymmenennen valitusperusteen suhteen on syytä huomata, että valittajat vain kiistävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnit asian tosiseikastosta.

52 Tämän määräyksen 37 kohdassa mainittujen säännösten johdosta valituksessa voidaan kuitenkin vedota ainoastaan oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä siten lainkaan puuttua tosiseikaston arviointiin.

53 Näin ollen, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston *tai arvioinut sitä, yhteisöjen tuomioistuin on perustamissopimuksen* 168 a artiklan nojalla toimivaltainen pelkästään harjoittamaan tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin johtopäätöksiin kohdistuvaa valvontaa (asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 48 ja 49 kohta). Yhteisöjen tuomioistuimella ei myöskään periaatteessa ole toimivaltaa tarkastaa sitä selvitystä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäesään tukeutunut. Silloin, kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja yleisiä oikeusperiaatteita sekä asian selvittämistä ja vastuuta selvitysten hankinnasta koskevia menettelysääntöjä noudattaen, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä nimittäin on arvioida sille esitetyn selvityksen merkitystä todisteina (ks. em. asia komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomion 66 kohta).

54 Neljännen valitusperusteen toisen osan sekä viidennen ja kymmenennen valitusperusteen osalta on näin ollen syytä todeta, että niiden tutkittaviksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

55 Seitsemännen ja kahdeksannen valitusperusteen osalta riittää, kun todetaan, etteivät valittajat ole vedonneet ainoankaan oikeussäännön rikkomiseen. Erityisesti seitsemännen valitusperusteen osalta valittajat eivät täsmennä tapahtuneeksi

väittämäänsä virhettä eivätkä myöskään niitä perusteita, joihin tämä väite nojautuu. Kahdeksannen valitusperusteen suhteen valittajat eivät selvitä, millainen oikeudellinen virhe valituksenalaista tuomiota laadittaessa on tehty, eivätkä myöskään tuo esiin perusteita tämän väitteensä tueksi.

56 Seitsemännen ja kahdeksannen valitusperusteen tutkittaviksi ottamisen edellytykset siten selvästi puuttuvat.

57 Yhdeksännessä valitusperusteessaan valittajat katsovat, että valituksenalainen tuomio on puutteellisesti perusteltu heidän kanteidensa kohteina olevien asetusten perustelujen puuttumista koskevan kanneperusteensa osalta.

58 Tältä osin on syytä korostaa, etteivät valittajat täsmennä, miltä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt perustelematta heidän kanneperusteensa hylkäämisen.

59 Tämän vuoksi yhdeksännen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

60 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että joiltakin osin valittajien valituksensa tueksi esittämien perusteiden tutkittaviksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja muilta osin nämä valitusperusteet ovat selvästi perusteettomia. Valitus on näin ollen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

61 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valitusmenettelyssä, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, heidät on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Abello ja hänen asiakumppaninsa sekä Riesch velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 5 päivänä helmikuuta 1998.

R. Grass — H. Ragnemalm

kirjaaja — neljännen jaoston puheenjohtaja